

Arrest

nr. 250 883 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van X, op 18 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2014 dient verzoekster, op dat ogenblik nog minderjarig, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf om haar vader in België teervoegen, op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Na een positieve DNA-test wordt het gevraagde visum toegestaan.

1.2. In België wordt verzoekster in bezit gesteld van een A-kaart geldig van 15 september 2015 tot 4 september 2016. Op 16 augustus 2016 wordt de verblijfskaart verlengd voor de duur van één jaar, tot 4 september 2017.

1.3. Naar aanleiding van een nieuwe aanvraag van verzoekster tot verlenging van haar verblijfskaart beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris op 17 juli 2018 tot intrekking van het verblijf, omdat ze niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

1.4. Op 23 augustus 2019 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 november 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.08.2019 werd ingediend door:

[B.B.,N.]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Kinshasa op 28.03.1997

adres: [...]

en als wettelijke vertegenwoordigster van [P.P.M.], geboren op [2018]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft en dat zij van 15.09.2015 tot 04.09.2017 in het bezit was van een A-kaart. Haar vraag voor verlenging van haar A-kaart werd geweigerd daar ze niet meer voldeed aan de voorwaarden voor verlenging (geen bewijzen van inkomsten van de vader en geen samenwonen met de vader). Betrokkene werd op 17.07.2018 in het bezit gesteld van een bijlage 14ter, haar betekend op 08.08.2018. Verder verklaard betrokkene dat haar vader nu wel voldoet aan de voorwaarden, hij zou opnieuw tewerkgesteld zijn (legt arbeidsovereenkomst en loonfiches voor. Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkene via gezinshereniging met haar vader wil verblijven dient zij dit via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Congo een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene legt een paar foto's voor, een geboorteakte doch deze documenten zijn onvoldoende om aan te tonen dat haar banden met haar vader zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat

betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkene haalt verder ook aan dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat ze niets of niemand meer hebben in hun land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Bovendien staat het betrokkene altijd vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij Nederlands zou spreken, dat zij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België, dat haar affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat zij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9bis, 10, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent dat verzoekende partij geen verblijfsrecht kan verwerpen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Verzoekende partij is sedert 2015 in België en zij was van 15.09.2015 tot 04.09.2017 in het bezit van een A-kaart. Haar vraag voor verlenging van haar A-kaart werd geweigerd omdat ze volgens de Staatssecretaris niet meer voldeed aan de voorwaarden voor verlenging (geen bewijzen van inkomsten van de vader en geen samenwonen met de vader). De verzoekende partij werd op 17.07.2018 in het bezit gesteld van een bijlage 14ter, haar betekend op 08.08.2018. Verzoekende partij verklaart dat haar vader nu wel voldoet aan de voorwaarden, hij zou opnieuw tewerkgesteld zijn en verzoekende partij woont samen met haar vader en haar kind. Verzoekende partij legt arbeidsovereenkomst en loonfiches van haar vader voor.

De dienst vreemdelingenzaken moet bij haar beslissingen in toepassing van het recht rekening houden met het hoger belang van het kind. Dit geldt niet alleen bij maatregelen die de dienst vreemdelingenzaken rechtstreeks ten aanzien van het kind neemt. Het gaat ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden. Als de dienst vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing neemt ten aanzien van een derdelander moet de dienst vreemdelingenzaken rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit volgt uit art. 74/13 van de Wet van 15 december 1980. Dit artikel is een omzetting van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Met de weigering van de aanvraag tot vestiging van verzoekende partij past de dienst vreemdelingenzaken art. 74/13 verblijfswet en dus het Unierecht toe. In zulks geval zegt art. 51 van het Handvest en Grondrechten EU dat dit Handvest en dus ook art. 24 daaruit van toepassing is. Art. 24 Handvest verwijst op haar beurt weer naar onder meer art. 3 Kinderrechtenverdrag. Het kinderrechtenverdrag werd door België ondertekend.

Art. 3 Kinderrechtenverdrag stelt: "Als openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen maatregelen nemen betreffende kinderen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Het VN Kinderrechten Comité heeft verduidelijkt dat dit niet alleen geldt voor maatregelen die een lidstaat neemt rechtstreeks ten aanzien van de kinderen. Het is ook van toepassing op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden." Het feit dat de vraag tot vestiging op grond van art. 9 bis wet 15.12.1980 onontvankelijk werd verklaard ten aanzien van verzoekende partij en haar kind, beïnvloedt direct ook de belangen van het minderjarig kind, [M.P.], geboren op 15.03.2018. De dienst vreemdelingenzaken weet dat verzoekende partij samenwoont met haar kind en er een gezin mee vormt (zie stuk 2 en stuk 1). Uit de beslissing blijkt niet dat de dienst vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij of met het hoger belang van haar kind. Het kind heeft immers recht op een gezinsleven met diens moeder, zijnde verzoekende partij.

De bestreden beslissing schendt dan ook art. 74/13 van de Verblijfswet van 15 december 1980.

Bovendien heeft verzoekende partij door art. 10 de Wet van 15.12.1980 een recht op gezinshereniging. Verzoekende partij voldoet aan art. 10 van de Wet van 15 december 1980, vermits haar vader, een gevestigde vreemdeling, van wie zij ten laste is en er mee samenleeft, thans terug economisch actief en heeft voldoende inkomsten om verzoekende partij ten laste te nemen. Verzoekende partij heeft hiervan de bewijsstukken voor gebracht.

De dienst vreemdelingenzaken heeft de voorwaarden en vereisten van art. 10 wet 15.12.1980 niet onderzocht, minstens blijkt niet dat deze voorwaarden en vereisten onderzocht werden.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 8 EVRM, wat het recht op gezinsleven waarborgt. Aangezien verzoekende partij thans niet gemachtigd wordt om zich in België te vestigen kan verzoekende partij niet meer met haar kind en haar vader, die gemachtigd is in België te verblijven, samenwonen.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Bijgevolg worden wel degelijk de feitelijke en juridische gegevens vermeld die hebben geleid tot de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Verzoekster kan evenmin dienstig voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing volstrekt stereotiep en gestandaardiseerd zou zijn en evenmin als zou uit de motivering niet blijken dat deze specifiek op haar van toepassing is. In de motivering wordt immers net heel concreet ingegaan op de individuele situatie van verzoekster en op de vraag of de buitengewone omstandigheden die zij aanvoert in haar aanvraag aanvaardbaar zijn.

Er dient daarenboven nog te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing kan ook geenszins als ‘*summier*’ worden weggezet. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder een door haar in haar verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet of onvoldoende heeft beantwoord.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zoals reeds is aangegeven, is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekster aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster geeft op zich niet aan dat een door haar in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Nergens gaat zij verder concreet in op de door verweerder in de bestreden beslissing doorgevoerde beoordeling van de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen. Zij toont niet aan dat de gedane beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat deze kennelijk onredelijk is of dat verweerder hierbij de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht niet aan.

2.4. Verzoekster acht de bestreden beslissing in strijd met haar recht op eerbiediging van het gezinsleven en met artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is

onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de beslissing.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekster vraagt om een (nieuwe) eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel moet worden ingediend vanuit het buitenland. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De relatie tussen verzoekster en haar minderjarig kind enerzijds en verzoeksters vader anderzijds, zoals verzoekster deze inroept in haar middel, is duidelijk in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en in dit verband werd een toetsing doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Congo een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als haar privéleven in België zou

gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene legt een paar foto's voor, een geboorteakte doch deze documenten zijn onvoldoende om aan te tonen dat haar banden met haar vader zo nauw zou zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst."

Verzoekster laat na concreet in te gaan op de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing. Door enkel nogmaals te wijzen op het voorgehouden gezinsleven met haar vader, zonder overigens concreet aan te tonen dat er dan sprake is een bijzondere afhankelijkheidsband met haar vader zoals is vereist opdat de relatie tussen een ouder en zijn meerderjarig kind als gezins- of familielevens onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59), toont verzoekster niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen of haar belangen op disproportionele wijze heeft afgewogen. Zij duidt niet waarom er sprake zou zijn van een disproportionaliteit tussen haar persoonlijke en/of familiale belangen en het algemene belang waar zij haar aanvraag moet indienen via de gewone procedure vanuit het buitenland. Zij haalt het motief niet onderuit dat deze verplichting op zich enkel een tijdelijke scheiding van haar vader inhoudt en licht niet toe waarom dit niet in redelijkheid mogelijk is. Zij weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij niet aantoonde dat de banden met haar vader zodanig nauw zijn dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stelt in haar middel nog dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van haar kind en met haar gezinsleven met haar kind. Zij wijst erop dat haar kind recht heeft op een gezinsleven met haarzelf als moeder. Zij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing betrekking heeft op zowel haarzelf als haar kind en deze dus geenszins tot doel of gevolg heeft dat zij en haar kind van elkaar worden gescheiden. Verzoekster geeft niet aan dat zij niet tijdelijk met haar kind in het land van herkomst kan verblijven of dat zulks in strijd zou zijn met het hoger belang van haar kind. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat het hoger belang van haar kind wordt geschonden. Zij geeft niet aan dat een door haar in haar aanvraag ingeroepen element dat raakt aan het hoger belang van haar kind in de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de opgelegde verplichting om samen met haar kind de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen strijdig zou zijn met het hoger belang van haar kind of met haar recht op een gezinsleven met haar kind.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, en zo de in de Vreemdelingenwet voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familielevens in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.5. Verzoekster voert nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel is evenwel enkel van toepassing indien verweerder overgaat tot het nemen van een beslissing tot verwijdering. De thans bestreden beslissing is geen dergelijke beslissing. Verzoekster kan zich bijgevolg in het kader van de huidige procedure niet dienstig beroepen op een schending van dit wetsartikel.

2.6. Waar verzoekster verder aanvoert dat zij recht heeft op gezinshereniging met haar vader op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit ten onrechte niet is onderzocht, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over een door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er valt dan ook niet in te zien waarom een toetsing aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet zich opdrong in de bestreden beslissing. Verzoekster toont ook geenszins aan dat zij actueel nog verblijfsgerechtigd is op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt, ten overvloede, geenszins dat verzoeksters huidige situatie nog binnen het toepassingsgebied valt van de gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Een schending van dit wetsartikel kan niet worden aangenomen.

2.7. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS